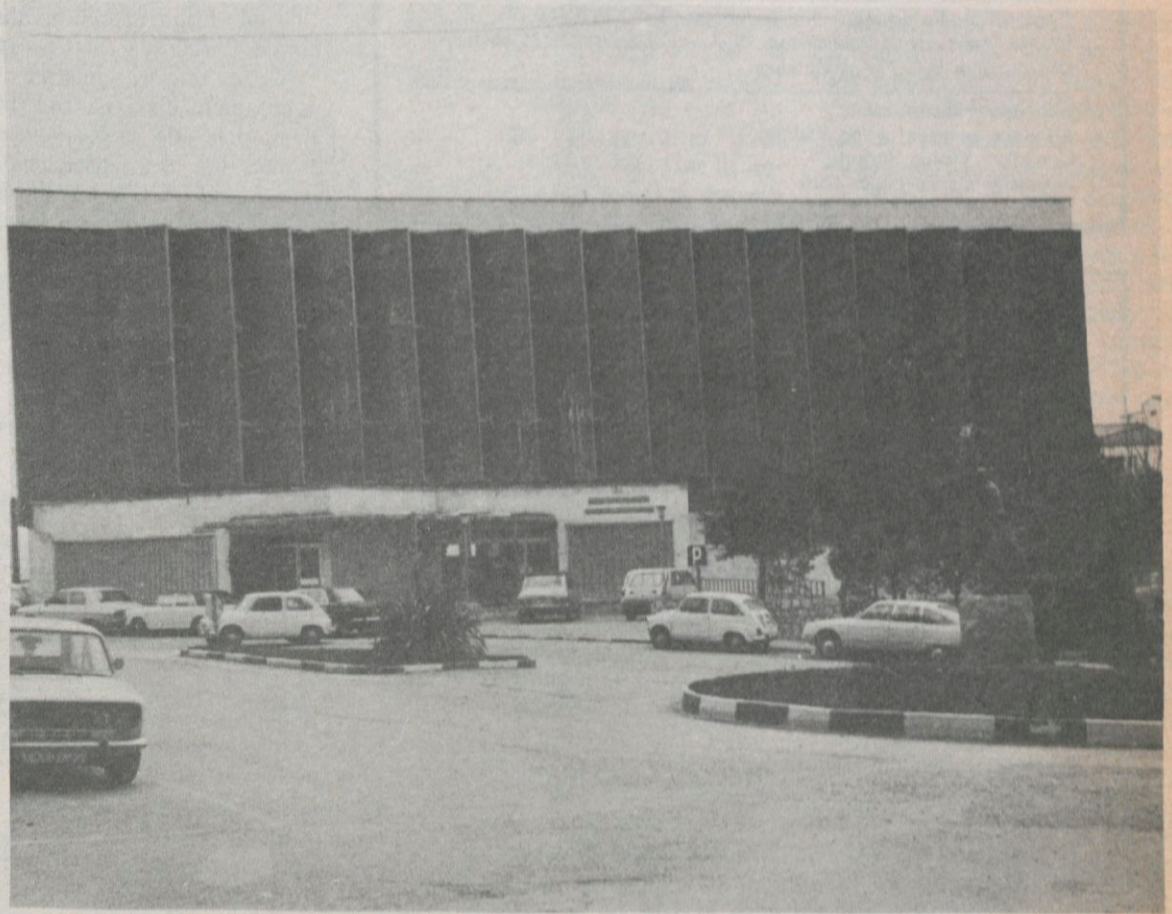

De riure i de pena

Greus deficiències

A l'Ambulatori
de la Seguretat
Social
de Figueres

S'arriba a l'extrem
de demanar un
pot de gases
per a la casa

Pàgina 3

Sant Feliu de Guíxols
Les actes
de la XX Assemblea
Intercomarcal
d'Estudiosos,
editades

Pàgina 5

Roses

Robatoris a dojo

*Canyelles Petites, Santa Margarida i
l'Almadraba, entre els llocs més afectats*

Pàgina 5

"Gat escaldat..."

Els Bancs tornen a tenir diners

Però, a l'hora de deixar-ne,
filaran molt
prim

Pàgina 9

Palafrugell

El proper
diumenge

Homenatge
a cinc
músics
jubilats

Pàgina 12

9PAIS

Dip. Legal: B-18920-1977

Redacció, Administració i Publicitat c/. Lasauca, 21 - 1er. C
Tel. 50 57 63 - FIGUERESDirector general: Emili Casademont i Comas
Secretari de redacció: Juli Molons
Coordinació: Narcís J. Ferrer, Jordi Vallmajó

Redactors i col·laboradors: Josep M.ª Ametlla, Xavier Amir, M.ª Àngels Anglada, Joaquim Ballester, Martí Balló, Antoni Calvó, Albert Carreras, Josep M.ª Company, Ferran Garrido Pallardó, Narcís Genis, Antoni Godoy, Jordi Gratacós, Ramon Guardiola, Jaume Guillaumet, Joan Guillaumet, Alfons Gumbau, Albert Gurt, Xavier de Lerma, Josep M.ª Ortega, Narcís Pijoan, Josep Playà i Maset, Àngel Quintana, Miquel Riera, M.ª Lluïsa Rodríguez, Alfons Romero, Carles S. Costa, Josep M.ª Salvatella, Miquel Sempere, Jaume Sureda i Prat, Torner Malé (fotografia)

Secretària: M.ª Assumpció Casamitjana
Departament de publicitat: Josep de la Fé
Disseny publicitat: Pere PratsComposició: Fotocomposició/Servicios - Tel. 330 05 45
Imprès: Vallesana de Publicacions, S. A. - c/. Calders, 21-25 - Sabadell
Distribuidora dels Països CatalansGerent: Alexandre Liaño
Adjunt a gerència: Alina Vallmajó
Conseller: Vicenç Burgas
President: Carles López Cusieditoria
empordanesa, s.a.

Cap a la part del Pirineu

Por Emili Casademont i Comas

Profecies de l'any 2.000

Si fa pocs dies Alexandre Deulofeu era notícia a les pàgines de 9PAIS (Ramon Guardiola ens assabentava que, per motius de salut, l'il·lustre científic es veia obligat a fer repòs), avui torna a ésser-ho. Però, sortosament, no per res desagradable ni trist. Deulofeu, després d'una curta estada a Barcelona per tal que els metges el visitessin "a consciència" i li recomanessin que "fes bondat", de nou és a Figueres. I lliurat a la feina. Però no pas de valent. L'home, de mica en mica, s'ha d'anar refent. Ja tindrà temps de sorprendre el món amb més teories de les seves...

Deulofeu, a més d'això, és també avui notícia per una altra raó molt important. El popular apotecari del carrer Monturiol acaba d'"infantar" el vuitè volum de la seva famosa *Matemàtica de la Història*: "La segona onada imperial a Europa", on profetitza, segons diu la propaganda del llibre, "les catàstrofes que es produiran a Espanya entre els anys 1977 i 2029", les quals, assegura, "es podrien evitar coneixent la Matemàtica de la Història".

Molts, encara, no s'han pres seriosament les prediccions del doctor Deulofeu ("Met" Miravittles, no fa pas gaires anys, trobant-nos ell i jo a can Dalí, a Port Lligat, em parlava de Deulofeu com aquell qui ho fa d'un "somniador"); però n'hi ha moltíssims que sí. Les teories de l'Alexandre Deulofeu són acceptades i reconegudes per eminents figures de la ciència, de la política i de la milícia d'arreu del món. I ho són, no hi ha dubte, perquè s'han pogut comprovar. Les profecies "deulofeunianes", basades en la Llei de la Història, es compleixen.

En aquest vuitè volum de la *Matemàtica de la Història*, i pel que fa a Espanya, Deulofeu, entre altres coses, diu: "Cal que precisem el concepte d'Espanya i de pobles hispànics. Remuntem la història fins a tres mil anys enrera. Si fem atenció a aquest nombre de segles, ens adonarem que certes expressions com separatisme o la madre patria no tenen sentit, perquè els pobles hispànics no poden separar-se. Només poden parlar de separatisme aquells que ignoren la Història d'Espanya..."

I més endavant, ja doent el llibre, explica: "... A partir de Ferran VII la decadència consisteix en una sèrie de batzegades alternades que van de l'extrema dreta a l'extrema esquerra, amb lluites horribles, en què, després de les grans catàstrofes, el cos social, assedegat de pau, resta inactiu i insensible; això és el que passa després de les guerres carlines, durant el regnat d'Alfons XIII, o bé en la fase de pau de la dictadura de Franco després de la terrible guerra civil. Avui ens trobem en una nova fase dintre aquesta decadència, que sabem que es perllongarà fins a la desaparició del poder centralitzat, fet que es produirà als voltants de l'any 2029".

En definitiva, Deulofeu profetitza: l'any 2000, els pobles ibèrics aconseguiran el retorn a la seva llibertat; cap no voldrà, però, la independència total, per raons geogràfiques, racials i comercials... I remarca a l'acabament ja de l'obra: "Cap català no admetrà una tanca infranquejable que tallés tota activitat comercial entre Catalunya i els altres pobles ibèrics, i diem ibèrics, perquè havent arribat Portugal a la fi del seu imperi, sentirà també la necessitat d'una federació de tots els pobles ibèrics..."

Les matemàtiques diuen que no "fallen". I la Matemàtica de la Història, pel que ens ve demostrant Alexandre Deulofeu, el seu gran descobridor, tampoc. Posem el temps com a testimoni...

Política a peu pla

per Jaume Guillaumet

Guanyar la Constitució

Des del restabliment de la Generalitat, amb el retorn del President Tarradellas i la formació del primer Govern, el llançament de la campanya de l'Entesa dels Catalans "Per una Catalunya democràtica, Guanyem la Constitució, Guanyem l'Estatut" és sens dubte l'aconteixement més important de la política catalana.

Darrera la taula presidencial de l'acte d'inauguració de la campanya, al Palau de Congressos de Montjuïc, hi havia milions de vots, quasi tots els vots de Catalunya a les darreres eleccions, llevat dels de la dreta franquista i continuista. No hi havia solament els senadors de l'Entesa, que amb l'afegit dels dos de Convergència Democràtica i Xirinacs són la totalitat dels elegits a Catalunya, llevat d'un d'UCD a Tarragona. Hi havia a més la representació de totes les forces polítiques que varen presentar-se a les legislatives amb la bandera reivindicativa de la Generalitat. Aliança Popular i UCD, que no ho havien fet s'hi afegiren l'endemà, de les eleccions com recordà oportunament Jordi Pujol en el seu parlament.

Això, sens dubte, és una victòria de l'Entesa, una victòria per tant de socialistes i comunistes que eren les principals forces que li donaren suport. El centreesquerra nacionalista hi ha hagut de sumar després els seus efectius, a la vista de la derrota aclaparadora de la seva coalició pel Senat que s'emparava sota els mots de Democràcia i Catalunya. Més enllà de les questions entre els partits, ha estat una victòria de Catalunya.

Al llarg d'aquests mesos que han passat després de les eleccions hem assistit ja a una primera fase de lluita entre partits per fer valer la seva força en un context polític singularment equivoc que tampoc era el més apropiat i en el qual els partits que havien sortit més reforçats de les eleccions han hagut de cedir sovint per raons que, posats a simplificar, en diríem de patriotisme.

Aquesta cursa d'interessos, que va tenir la seva expressió culminant en la negociació del primer Consell Executiu, ha estat una mica superada ara per plantejar de nou la necessitat d'una acció uni-

tària davant la Constitució.

L'ocasió s'ho mereix. Les eleccions varen posar fi a l'època de la lluita unitària contra el franquisme i per la democràcia, però encara queda un objectiu per assolir. Al capdevall la democràcia no serà plena a Catalunya fins la consecució de l'Estatut d'Autonomia.

Les primeres passes en l'elaboració de la Constitució havien donat una imatge més aviat poc unitària de les forces polítiques catalanes presents al parlament, ja que mentre els socialistes, grup hegemònic, defensen que el text constitucional ha de preveure tres llistes de competències en relació a les autonomies —unes de l'Estat, unes de les autonomies, i unes terceres compartides— UCD, nacionalistes i comunistes coincideixen en defensar dos úniques llistes, una de competències exclusives de l'Estat i una altra de competències exclusives de les autonomies.

Més enllà d'aquestes divergències, els grans partits catalans s'han posat d'acord per iniciar una gran campanya per guanyar la Constitució a favor de Catalunya, per guanyar l'Estatut. No tenim notícia, ara per ara, que s'hagi trobat cap fórmula per superar les divergències concretes sobre la qüestió de les llistes, però sembla que això no ha de ser cap obstacle.

El front comú se centra, sobretot, en la defensa del terme nacionalitat que Aliança Popular i UCD volen treure del text constitucional, fent un pas enllà evident pel que fa al primer avantprojecte. Som una nació, hem estat una nació i serem una nació, repetiren una i altra vegada al mitjà de l'altre dia Benet, Pujol i Reventós. Som una nació i serem una nació, repeteixen els cartells de la campanya de l'Entesa, escampats per tot el país.

L'altre punt bàsic és evitar la ingerència de l'Estat central en matèries que han de ser únicament de competència dels governs autònoms. Es tracta, al cap i a la fi, de fer realitat aquella vella exigència d'assolir un Estatut que aprofundeixi el de 1932 i perquè això sigui possible, cal vetllar-ho també en el marc de la Constitució.

L'emperador Vespasià,
els urinaris
i els casinos de joc

Per Josep Maria Ametlla

La decisió oficial de permetre el joc i l'obertura de casinos em sembla plausible; si la gent és viciosa, almenys que ens n'aprofitem tots. Que paguin impostos.

L'emperador Vespasià va establir un impost sobre els urinaris públics —i això que no és pas ben clar que pixar a la via pública sigui un vici. Quan li varen dir que era immoral treure diners dels urinaris, digué: "Pecunia non olet", que més o menys vol dir que el diner, vingui d'on vingui, no put mai. I així encara a França dels urinaris públics se'n diuen "vespassiennes".

De la mateixa manera, i molt

a contracor, els governs i la mateixa Església com a poder temporal, varen haver de transigir amb el vici, mentre el vici els donés algun profit. Què hi farem!

El que jo proposaria és que aquesta obligada permissibilitat del govern s'estengués a tots els àmbits del vici. No em sembla pas desorbitat que es faci un ministeri, que se'n podria dir del Vici, amb unes possibles direccions generals, per exemple, de Joc, de Lenocinis, de Borratxos i Mamats, etc., etc. Uns mecanismes de control podrien ser a través de les corresponents subsecretaries: les d'Alcavots, Croupiers, Palagagners, etc. Les coses, de fer-les, fer-les bé.

I no tenim cap dubte que la Generalitat hauria de pretendre

amb caràcter prioritari el traspass d'aquests serveis. Així un dia podríem veure com en Frederic Rahola, per exemple, dona possessió al croupier en cap del Casino Oficial de Peralada, posem per cas.

Ben entès que el control de funcionaris i clients hauria de ser molt estricte, respectant la finalitat de la institució. Així, no veig pas malament que de bingo per avall es demani per entrar almenys el certificat d'afiliació al Partit Socialista, i de ruleta per amunt el certificat d'afiliació almenys a "Centro Democrático" o a "Alianza Popular".

No s'exclou que aquesta reglamentació s'estengui al control dels altres mals costums, com el periodisme, la pornografia i, fins i tot, les activitats bancàries.

Des del banc del general

Per Pere Carrer

Exigències democràtiques

Avui, en un dels castigats murs de la ciutat, he llegit, escrita amb rabiós y perdurable "spray" vermell, la inscripció "La democràcia exige la llibertat de Albert Boadella", signada per la lletra A encerclada, signe anarquista prou conegut.

No vull entrar en el cas Boadella, dels Joglars i de La Torna. És més, personalment crec en la llibertat d'expressió i en la unitat de jurisdiccions, principis en joc en aquest procés. El que vull comentar, però, són les múltiples exigències de la democràcia, a més de la llibertat de Boadella, si és que veritablement aquesta llibertat és una exigència democràtica.

Però tanmateix és una exigència democràtica expressar les pròpies opinions sense fer malbé l'aspecte extern de la ciutat, patrimoni de tots i no feu particular d'un grup determinat o d'una secta concreta.

És també una exigència democràtica intentar el diàleg, respectar la discrepància tot evitant l'insult clar i net, com els que també hem llegit en diverses parets de la ciutat. La llibertat d'expressió, de reunió, de manifestació, de sindicació, etc., que volem que se'ns respecti, hem de respectar-la en els altres. Aquest respecte és la primera exigència democràtica.

La democràcia que s'invoca en un determinat moment o per un cas concret, ha d'assumir-se com a norma individual i col·lectiva en tot instant. I si la democràcia com a sistema polític ens és indiferent, aleshores no la fem servir de tapadora, de paraigua o de bandera al servei d'uns interessos concrets, que tot i essent clars, s'enfosqueixen en veure segons quins medis de defensa.

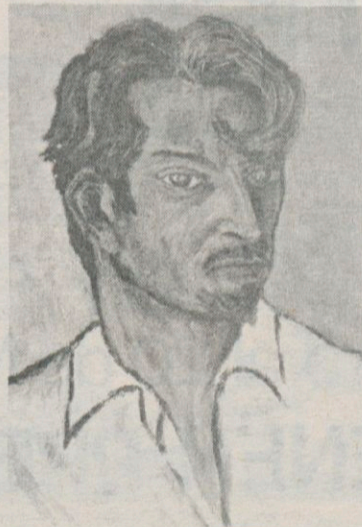
Petit servei es fa a la democràcia si els seus enemics poden dir, amb raó, que els demòcrates o els suposats demòcrates, embruten les parets, insulten els seus oponents, estan mancats d'esperit cívic, refusen qualsevol legalitat o norma. N'hi ha molts que estan a l'aguait per a adjudicar tots els mals a la democràcia. Anem en compte.

I si aquest efecte negatiu és el que es persegueix deliberadament, és a tots els veritables demòcrates a qui correspon denunciar-ho, dir d'una vegada, sense por de cap mena, que democràcia i anarquia són dues coses ben distintes i fins i tot, en ocasions, oposades.

Exposición antológica en homenaje a Bartolomé Massot, en Benidorm

La Biblioteca Municipal "Gregorio Marañón", de Benidorm, ha organizado una exposición antológica en homenaje a Bartolomé Massot (1923-1974), durante los meses de febrero y marzo de 1978. Miguel Martínez Monge dice, en el catálogo de presentación, que "el homenaje lo merece totalmente el hombre, el ampurdanés y, por encima de todo, el pintor". Añade que "Massot ya había estado en Benidorm como director artístico de una galería de exposiciones. Allí había desgranado largas horas de charla, escuchando el jazz de New Orleans o Chicago y compartido la botella de vino con pintores y gentes sensibles al arte. Massot aprendiz de pintor —un arte que llevaba dentro desde el momento mismo de su nacimiento—; Massot, paisajista; Massot, ilustrador de libros infantiles —repletos de cariño y ternura—; Massot, espiritual o enfurecido entre el mundo; Massot, inasequible al desánimo, feroz ante

la tristeza, vencedor de la frustración, elevado sobre la mediocridad, tonante, rugiente, reidor, cordial, apasionado, destructor de rutinas, creador sincero y artista limpio de limitaciones vergozantes..." Bartolomé Massot, el eterno paseante de nuestra Rambla, está hoy presente con su obra en Benidorm.

De riure i de pena

Greus deficiències a l'Ambulatori de la Seguretat Social

S'arriba a l'extrem de demanar un pot de gases per a la casa

(De la nostra Redacció).- Els qui per desgràcia han d'anar a fer-se visitar a l'Ambulatori de la Seguretat Social de Figueres, generalment es troben amb una imatge ben diferent de la que aparenta exteriorment. El motiu d'aquestes ratlles és denunciar algunes de les moltes deficiències que s'observen en aquest centre, en els aspectes tècnic, sanitari i assistencial.

SENSE ASCENSOR

Per començar, és inconcebible que en un edifici sanitari inaugurat el 1970 hi manqui un servei tan elemental i necessari com és un ascensor. I fins fa poc això era agreujat pel fet que la consulta de Traumatologia (hi van aquells que tenen lesions o malalties dels ossos i, per tant, són els qui tenen més dificultat per a pujar escales) es feia a l'últim racó de la casa, al tercer pis. Sobren els comentaris. Surtosament, ara això s'ha solucionat una mica, tot instal·lant el consultori al primer pis. Però tot i així el problema continua essent el mateix.

També és inconcebible que en un edifici tan nou la pluja faci aparèixer degotalls a dojo en alguns departaments del pis superior.

MANCA D'OXIGEN MEDICINAL

Greu, molt greu és la manca d'oxigen medicinal, tan essencial per a reanimar pacients que

necessiten una atenció urgent, així com per a les petites operacions que es fan en aquest centre. Fa una pila d'anys que els metges del servei d'urgències ho estan reclamant, però sempre se'ls ha contestat amb falses promeses. Ara sembla que el nou inspector se n'ha preocupat personalment i aviat se'n podrà disposar. A veure si és veritat.

És lamentable no tenir un inspector permanent al front d'aquest ambulatori i de la inspecció mèdica, tenint en compte que aquesta abraça una tercera part de la província. D'aquesta manera, l'inspector provisional, que sols ve dos cops a la setmana, és impotent per a atendre els molts i diferents problemes que es presenten cada dia.

L'AFER DE LES GASES

Segons els nostres informes, és denigrant que s'oblighi als pacients que s'operen d'amigdales a portar dos pots de gases esterilitzades, un dels quals s'utilitza i l'altre queda en dipòsit per al servei de la casa. I tot això, perquè l'aparell d'esterilització està sense muntar en un racó del centre des de fa un grapat d'anys.

D'altra banda, és vergonyós que tots els qui necessiten fer sessions de rehabilitació i fisioteràpia hagin d'acudir a gimnasos particulars o a Girona (o quedar-se sense fer-ne, que és pitjor), quant a la planta baixa d'aquest ambulatori hi ha una sala parada amb tots els aparells necessaris, nous i flamants,

que s'està omplint de pols sense servir, només perquè falta concertar els serveis d'una persona titulada.

LA "CONSULTA" DEL DENTISTA

Hi ha consultoris on no hi ha cap llitera ("camilla") per a poder estirar la gent. Així, a la consulta del dentista, per exemple, es veuen casos de gent que es mareja i els han d'ajoure en un banc de la sala d'espera, amb el mal efecte que representa per a la gent que encara ha d'entrar. També a la consulta del dentista moltes vegades es fa anar als pacients a escupir als "serveis", només per tal de guanyar temps i acabar més aviat.

DEFICIÈNCIES QUE CAL ARRANJAR

Lamentable és la deixadesa que s'observa en la conservació de l'edifici, i d'això cal atribuir una bona part de la culpa a l'incivisme d'algunes persones, que no contribueixen de cap manera a mantenir un bé que és de tots.

I tot això arrodonit per la presència a l'entrada d'una persona que, segons es queixa tothom, no té altra feina que importunar la gent.

Certament, aquestes i moltes són les deficiències palpables que cal arranjar ben aviat, si volem que aquest ambulatori ofereixi un servei digne a tots els beneficiaris de la Seguretat Social de la comarca.

6 x 9

Por BY SENS

PASAN LOS JINETES

Nos hemos asomado a la ventana para ver pasar a los jinetes. Pasaban en honor de San Antonio Abad, con retraso, ya que la fiesta se tuvo que posponer debido al mal tiempo. Y no quedaba mal, oiga, este retraso, porque marchando a caballo ya se sabe que se tarda más. Y con los pisos de cemento que hemos esparcido por ahí...

—Però, "¿tants cavalls ens queden encara per aquí?" —preguntava una senyora vien-

do que el desfile no se trataba de una ráfaga, sino que persistía.

—No, senyora. Són tots els de Catalunya —le contestava el chusco que casi todos llevamos dentro.

El desfile fue bueno y barato, conjunto cada vez más difícil de lograr según avanzamos. Y heterogéneo. Provocaba, de hecho, la estampa insólita hacia atrás, que muchos tenían olvidada y que otros muchos más ni tan siquiera la tenían aprendida. Estampa andaluza, estampa catalana, estampa del viejo transporte, estampa del viejo Oeste —aunque sin exagerar— y estampa, sim-

plemente, a caballo. Hombre, hubo también una estampa de sugerencia hacia el contraste: teníamos aparcado ante la ventana a un largo autocar cuyos caballos almacenados no nos dejaban contemplar bien a los otros. Quiérase o no, la época aprovecha todas las oportunidades para intercarse. Nos olvidábamos de otra estampa: la estampa calé, que desfiló lo suyo.

Nos dijeron que participaron jinetes de lejanas localidades. Sería, efectivamente, por aquello de los caballos. No se reúnen tantos así como así. Lo que hay que pedir ahora es que no decaiga.

FUSTERIA Josep Ortíz

Taller: c/. Nord, 17
VILASACRA

Oficina: c/. Tarreres, 16 - Tel. 50 36 81
FIGUERES

Magatzem de fusta a Figueres necessita peó, auxiliar administratiu i persona per al magatzem amb carnet de segona.

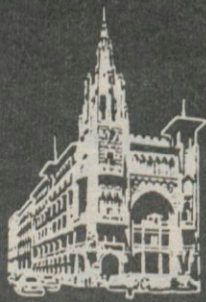
Interessats telefonar al nº 50 57 63

600 TELEVISORES COLOR

Y 600 RADIOCASSETTES.

Entrega de boletos del 27 de Febrero al 20 de Marzo.
TODAS LAS OFICINAS TIENEN PREMIO

CAJA DE PENSIONES
"la Caixa"
de Catalunya i Balears

Diguem sí

Per Josep M^a. Capella

Com si la famosa cançó d'en Raimon hagués de ser el leit-motiv de la nostra història o com una mena de nou himne nacional, s'ha posat de moda dir NO a tot i sempre.

El "Diguem NO!" que va immortalitzar el nostre cantant, era un crit d'alerta, un clam de rebel·lió, un signe d'identitat; un senyal, un toc d'atenció per a desvetllar els que s'anaven acostumant a la non-non que cantava la tentadora veu del capitalisme consumista.

Però ara, quan ja falta ben poc per acabar d'enderrocar les estructures de la dictadura, quan ja tenim a la cantonada un nou ordre democràtic, ni que sigui concedit de mala gana o tolerat com a mal menor pels hereus del franquisme, seguir dient NO, crec que és una tentació enganyosa, en la qual no podem caure els qui, de debò,

volem instaurat al nostre país un ordre democràtic i socialment avançat.

Dir No, avui, al Rei que no sé si tindrà la sang blava, però la tè prou calenta per aconseguir una paulatina democratització, amb l'exercit ferm i quiet —per ara— a les seves ordres, és tenir ganes que perdi les regnes i ens torni altra vegada una immatura república mesetària, que provoqui una nova dictadura.

Dir No, com fan alguns, al President, per si ha trobat o no els pols a Catalunya, és tenir por que els hi pugui prendre i trobar-hi batecs partidistes que no tenen el ritme superior d'antagonismes funestos, que necessitem avui per a solucionar els nostres problemes i recuperar l'autogovern.

Dir No, per sistema, a unes mesures pactades entre el govern i els partits, i preci-

sament perquè les han pactat un govern i uns partits que van obtenir la majoria a les urnes, és ensenyar l'orella i demanar que continuïn la crisi i el desconcert, que només poden afavorir als que voldrien tornar enrera, uns per retornar als llocs de privilegi i els altres per a ocupar-lo ells.

Penso que ja ha arribat l'hora de dir sí. Si volem que s'estabilitzi la democràcia amb un règim constitucional europeu —no oblidem que som a l'Europa occidental, amb tot el que això significa—, si volem una Catalunya autònoma i avançada, però neta, tranquil·la, constructora de futur, en pau; si volem sortir del pou econòmic i social en què ens va fer caure la dictadura, cal que (sense deixar de vigilar perquè no ens donin gat per llebre) aprenguem a dir SÍ.

RENTA CATALANA

solicita

DELEGADO DE INVERSIONES PARA FIGUERAS Y COMARCA

Ofrecemos:

- Sueldo a convenir, según capacidad y experiencia del Aspirante.
- Comisiones interesantes.
- Incentivos sobre la captación.
- Integración en importante Grupo Financiero donde el hombre de valía puede labrarse un prometedor futuro, promocionando a cargos importantes.

Buscamos:

- Seriedad, honestidad y perseverancia en el trabajo.
- Buena formación cultural.
- Adecuada formación comercial para el puesto que ofrecemos.
- Conocimiento del campo de la Inversión.
- Se valorará cartera de clientes.
- Estar introducido en Figueras y Comarca.

Interesados presentarse en Renta Catalana, Avda. José Antonio, 40, Figueras, preguntando por el Sr. Marimón durante el día 20 Febrero.

ABSOLUTA RESERVA DURANTE LA SELECCION

Venga a ver las ventajas de un gran coche.

Porque el Renault Siete tiene las ventajas de los grandes coches: cuatro buenas puertas, para que la familia entre y salga cómodamente; sin contorsiones; un maletero de 400 dm³ (el mayor en los coches de su categoría); el confort y la amplitud interior de los coches grandes.

Pero sin sus inconvenientes: el Renault Siete es fácil de aparcar, de conducir y de mantener, consume sólo 6,8 litros y no sobrepasa la barrera fiscal de los 9 caballos.

¿Por qué el Renault Siete? Sencillo, porque el Renault Siete es todo un coche.

RENAULT siete
Todo un coche

Motor Renault 1.037 cm³ Tracción delantera. Suspensión por barras de torsión. Cuatro puertas.

Le esperamos en:

ENRIQUE JUANOLA, S.A.

C/ Vilallonga, 59
Tel. 50.09.62 - 50.09.66

Aquests artistes...

Per Narcís Pijoan

Un ascetisme violent, de Gammes Fredes

L'experiència del gest creador d'estructures ritmiques, l'eficàcia del moviment impulsiu de la mà, juguen un paper fonamental dins l'òptica de Jordi Gispert, l'artista de Salt que exposa a la galeria Art-3, de Figueres.

Altrament, Gispert es caracteritza per un refús de qual-sevol recerca hedonista. La consciència moral, participant activament en l'elaboració de l'obra, n'exclou la contemplació plaent, cofoia, sensual. Per això també, la imatgeria del pintor resta indiferent a tota mena d'ordre lògic convencional o narratiu. Aquesta actitud ascètica dona al seu art un rigor que no permet cap evasió contemporitzadora amb realitats superficials. No és pas que una semblant actitud barri el camí vers la idealització; vers una certa idealització... Però es tracta, això prou, de sintonitzar. De pescar l'ona, la freqüència.

Jordi Gispert transforma un espai de gammes cromàtiques fredes i de collages temporals i periodístics, en un espai psicològic. L'automatisme d'una pintura tan desgavelladora de la forma, fa esdevenir autònom el dinamisme del traç. Les forces mòbils s'entremeten arran de terra, buscant la llum enmig d'un desori nerviós i d'una violència llepada.

Penso finalment que en aquests quadres, no hi ha un procés estilístic personal. Allò que hi sura de veritat, és una

manera, una jeia mental que els hi atorga una rara qualitat. Un poder d'atracció, de fasciació...

Un viejo proyecto que puede cobrar vida

El muelle deportivo de Sant Antoni de Calonge

¿Será el nuevo emplazamiento del Club Náutico Costa Brava, de Palamós?

En realidad, la primera vez no hice mucho caso al rumor; pero como sea que lo he vuelto a escuchar por otros dos o tres conductos, es por lo que lo traigo a colación, deseoso, desde luego, de que se aclare.

TODO HACE SUPONER UN TRASLADO...

Resulta que hay personas en Palamós que están convencidas de que existen intereses en forzar el traslado del actual emplazamiento del Club Náutico Costa Brava que, como es archisabido, está ubicado junto a la escollera del muelle, en la pequeña rada de la Catifa, a Sant Antoni de Calonge, justamente en un muelle que se ha proyectado construir.

En realidad, no es que existan pruebas ni nada concreto en que fundarse; pero el hecho de que el señor López Jiménez, director de Puertos, dijera el otro día, dentro de la sala de visitas del Club Náutico palamosense, que "a lo mejor sería conveniente pensar en instalarse en la playa, que es muy amplia", hizo recordar a los que son suspicaces y a los que son menos que existía un viejo proyecto, no tan viejo por cierto, ya que fue presentado hace tres o cuatro años por el propio alcalde de Calonge, en que junto a la defensa total de la playa, a base de unos espigones submarinos, se insinuaba la posibilidad de levantar un muelle deportivo en la bahía.

A decir verdad, desde aquel anuncio, eso era a finales de 1975, hasta hoy, no habíamos vuelto a oír hablar del puerto de Sant Antoni pese a que ya se han iniciado las obras de defensa de la playa que, por cierto y según nos han dicho, parece que tropiezan con más dificultades de las previstas. La idea del señor Roselló no era o no es, pues, a lo mejor la sigue manteniendo, nada descabellada. Se pretendía levantar un puerto capaz para 700 amarres, que a diferencia de los demás que existen en la costa, éste sería explotado directamente por el Ayuntamiento. Otra cosa que le tenía que diferenciar del resto de los muelles, es que no iban a vender los amarres, sino, simplemente, a arrendarlos, lo que, indudablemente, daría un rendimiento óptimo a su utilización por el constante cambio de embarcaciones que podrían utilizar sus servicios, al estar casi

siempre libres los amarres por no tener un dueño. Venía a ser algo así como un "parking" público de esos de pago por horas, sólo que el muelle lo sería por días.

Naturalmente, se señalaba ya un emplazamiento. Este era en el sector más septentrional de la playa de Sant Antoni, allí donde se junta con la de Palamós, al lado de la desembocadura de la riera Aubí.

ATENCIÓN A LA PLAYA

Bien, ¿Es qué el señor López Jiménez conoce este proyecto de Sant Antoni y en su ánimo está potenciarlo por creer que de esta forma se mataba de un tiro a dos pájaros: se liberaba el muelle de Palamós de la presencia del Club Náutico y se estimulaba a los de Sant Antoni a llevar a cabo su iniciativa? Eso es lo que se preguntan algunos palamosenses, con la particularidad que aquí tampoco hay unanimidad, pues si para cierto número de personas sería una solución ideal la de dejar libre el muelle de embarcaciones deportivas, para otras dejar construir un muelle en mitad de la bahía

constituiría un atentado a la playa.

¡Por Dios, amigos! No nos pidan nuestra opinión, que no vamos a dársela. Es un asunto en que el hierro está al rojo vivo, máxime al tratarse de cuestiones de vecindad. Nosotros sólo lo aireamos, por si alguien quiere aclarar las dudas y apaciguar los ánimos.

LOS PESCADORES Y SU PROBLEMA

Toda esta cuestión de las embarcaciones deportivas y también la pretendida construcción del "gran puerto comarcal", a veces suena a tapadera para disimular el verdadero y real problema de los pescadores, de una flota que vale más de trescientos millones de pesetas, y tiene que apiñarse a la buena de Dios, rogando a la Divina Providencia que no sople el *migjorn*, pues aquello se convertiría en un infierno.

Menos mal que el director de Puertos manifestó, tajante y decidido, que el problema a solucionar a corto plazo —¿por qué no de inmediato?— era el de los pescadores, y que lo demás ya vendría. Pero como que también

dejó entrever que la solución iba pareja con la concesión de que disfruta el Club Náutico Costa Brava, que si mal no recordamos es para 99 años, de ahí que si por una parte los pescadores pudieron sentirse algo optimistas, en cambio los deportistas náuticos deben tener el corazón en un puño, ante la petición de que considerasen la posibilidad de rebajar aquella concesión a 20 años.

Lo que no se dijo es si una vez reconsiderado todo y transcurridos los veinte años dónde debería ir el club, que según palabras de su presidente es el más importante de la Costa Brava.

Preguntamos nosotros: ¿Deberá mirar hacia la playa como apuntó el señor director general? Y si mira hacia la playa, ¿no podría ser el muelle de Sant Antoni su solución?

En el pòrtic d'una nova temporada sardanista

Per Josep Maria Salvatella

Trenta-un aplecs a les comarques gironines

(nou a l'Alt Empordà i cinc al Baix)

La guia, dedicada al restabliment de la Generalitat

Si, tots sabem molt bé allò de què "la sardana és la dansa més bella..." I potser, de tant sentir-ho dir, li hem fet un racó al nostre cor, com un amor romàntic. Però potser, també, ens hem quedat en una posició còmoda i contemplativa. Hi ha gent, no obstant, que no ho fa així. Gent que es mou i treballa per la continuïtat, per la difusió de la nostra dansa nacional. Gent que sap, per exemple, que una de les

maneres de fer pàtria és organitzar aplecs de sardanes als pobles i a les viles de Catalunya.

CELRÀ TRENARÀ EL FOC...

Dissabte passat, dia 18, tingué lloc a Calonge la darrera trobada de les comissions organitzadores dels aplecs de les nostres comarques. Som ja a les

portes d'un altre esplet de festes sardanistes.

El dotze del proper mes de març, Celrà trenarà el foc. Trenta-un aplecs tindran lloc fins a la cloenda, el vuit d'octubre, a Llagostera. Al constant de viles que ja han passat dels vint aplecs celebrats, com ara Caldes, Girona, Banyoles i Ripoll, en trobem altres que comencen aquest any amb la seva primera experiència, com Breda, Castelló i Sant Feliu de Pallerols. Algunes altres, com és el cas de Llançà, reprenen ara una tradició interrompuda des de feia temps.

"CIUTAT DE GIRONA": L COBLA MÉS SOL·LICITADA

Les nostres comarques —Alt i Baix Empordà— conserven el lloc de privilegi que els pertoca per la seva història sardanista.

A l'Alt Empordà s'han anunciat nou aplecs: Figueres —que en projecta dos, un d'ells nocturn—, Castelló d'Empúries, Roses, Llançà, Portbou, Peralada, Vilamacolum i l'Escala.

Pel que fa al Baix Empordà,

en contabiliza cinc, a Torroella de Montgrí, la Bisbal, Palafrugell, Calonge i Platja d'Aro.

Les altres comarques gironines es reparteixen així la resta d'aplec: vuit, la Selva; cinc, el Gironès; tres, la Garrotxa i un, el Ripollès.

Quant a les cobles, la més sol·licitada és la "Ciutat de Girona", amb catorze actuacions programades, seguida per la "Selvatana", "Marina" i "Baix Empordà", amb vuit.

La guia dels aplecs ha estat dedicada aquest any al restabliment de la Generalitat de Catalunya i se'n farà oferiment al president Tarradellas.

UNA ROTLLANA "MÉS CATALANA"

Esperem que ben aviat floreixi als nostres pobles aquesta rotllana que, com diu la salutació de la Comissió Gestora, "aquest any hauria de ser més neta, més digna, més natural; menys individualista, menys exòtica, menys mecanitzada; més col·lectiva, més nostra, més catalana".

En defensa de la sardana (Manifest del Foment de la Sardana Pep Ventura de Figueres)

Sempre és encoratjador constatar que, en un temps de transicions, el moviment sardanista continua amb fermesa un camí curull d'activitats de tota mena. Aplecs, audicions, concursos, concerts, conferències, ensenyament... conformen, sens dubte, un lloc d'importància dins l'activitat cultural del moment.

És evident, però, que cada dia amb més insistència el perill envolta la sardana, i més concretament la seva estructura; aquesta forma genuïna de dansa, que tan sovint hem destacat com a expressió de germanor, d'amistat, d'igualtat, o d'amor patri.

Més d'una vegada hem estat testimonis visuals dels fets i les actuacions d'alguns sectors de sardanistes —ho pretenen ésser—, que amb llur desventurada actitud, fan de la nostra dansa representativa un instrument de joguina, intentant crear unes formes de ball falses, errònies, sotmeses i emmotllades al seu propi criteri, que res no tenen de sardana, i si molt de disbauxa.

Dissortadament, podem esmentar les absurdes innovacions que suposen les mans enllaçades de forma estranya; la manca de compàs i ritme en els dansaires; les parelles que es separen per a

fer qualsevol acudit; les anelles oscil·lant sense ordre ni control o el desenllaç per a realitzar uns picaments de mans.

I això és el que no compartim ni admetem. La sardana no ha d'evolucionar amb el pas del temps, perquè ja de sempre, cada pas, cada moviment, tenen un sentit específic i el seu conjunt harmònic una significació concreta: la clara expressió del nostre seny i la nostra seriositat.

Rebutgem, en definitiva, la presència d'aquests grups de dansaires que pretenen introduir noves formes a la sardana. Una vegada més, caldrà reconsiderar si la presència dels innovadors és realment positiva per al sardanisme, o més aviat la seva actuació desfavoreix l'enaltiment d'una branca vital de la nostra cultura.

Cal, doncs, que ja des d'ara, els vertaders sardanistes prenguin una actitud de defensa vers la sardana, salvaguardant aquestes tradicionals característiques que la fan bella i sublim. La nostra participació responsable a cada rotllana, la perseverància en el bon dansar, ha de fer desistir aquest inadmissible corrent avantgardista, que tal vegada inconscientment, pretén destruir la sardana i el seu simbolisme.

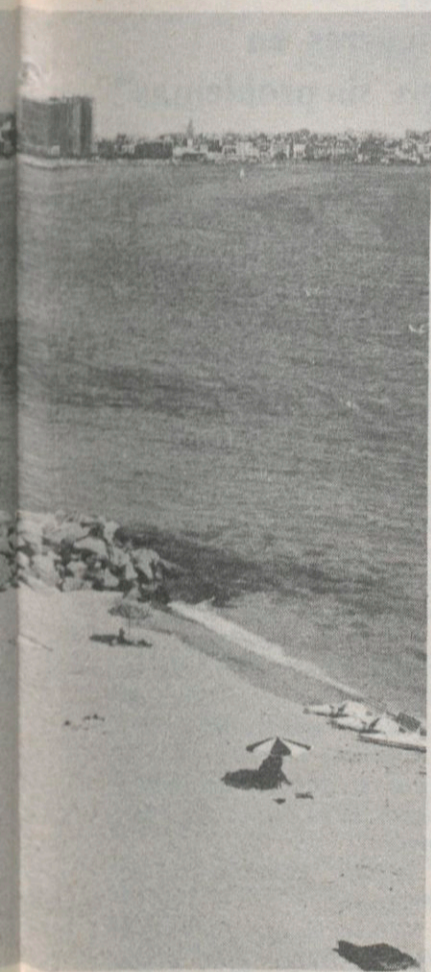

Els dos aplecs de Figueres

Les cobles que intervindran en la XVII edició de l'Aplec de la Sardana de Figueres, que se celebrarà el dia 21 de maig, diumenge, ja han estat contractades pel Foment de la Sardana Pep Ventura. Aquestes són les següents: "Amoga", "Marina", "Miramar" i "La Principal del Llobregat". Pel que fa a l'aplec nocturn

figuerenc, l'esmentada entitat ha anunciat que tindrà lloc el dia 12 d'agost, dissabte, amb audicions de tarda i nit. Aquest aplec, que rebrà el nom de la "II nit de Sardanes", serà a càrrec de les cobles, també ja contractades, "Ciutat de Girona", "La Principal d'Olot" i "La Principal de la Bisbal".

Calonge

PUNTO FINAL

El tema da para muchas conjeturas. Dejémoslo así confiando que el tiempo lo solucionará todo. Mientras, ahí está la promesa de que va a solventarse de una vez y para siempre la angustiosa situación de las barcas de arrastre. De la forma cómo se va a hacer no lo sabemos. Hay en perspectiva una nueva reunión en Madrid entre el director general de Puertos, el presidente del Pósito, el presidente del Club Náutico, el presidente de la Cámara de Comercio y Navegación y, nos suponemos, el alcalde. Allí se despejarán las dudas. De todas formas, digamos que el propio presidente del Pósito de Palamós, señor García Margalef, nos manifestó su pesimismo de que se hallara una solución rápida y convincente.

Jaume Sureda i Prat

La grácil silueta de la bahía palamosense podría quedar cortada de llevarse a término el muelle deportivo de Sant Antoni de Calonge. (Foto Sureda).

Hoy por hoy, las barcas de arrastre de Palamós gozan de un espacio tan limitado en los muelles, que tienen que apiñarse como bucaneros. (Foto Sureda).

Balanz del XXVI Rally Costa Brava

Folgado, primer gironí classificat

Dalmas, el seu copilot, encapçala ara el Campionat Provincial de Copilots

De dreta a esquerra, els vehicles del primer i segon classificat, així com el del primer gironí, un cop acabat el Rally. (Foto Jordi Lluís Garriga).

(De la nostra Redacció, per Antoni Godoy i Tomàs). Tal com dèiem en la crònica d'urgència del proppassat dimarts, Toni Carello fou el pilot guanyador del XXVI Rally Costa Brava-Lloret de Mar, el qual, amb el seu Lancia Stratos, mantingué a ratlla durant tota la prova l'Antoni Zanini, potser per no estar, aquest últim, massa fet al nou Fiat 131 Abarth, que estrenava.

El total de la carrera era de 1077'125 quilòmetres, dels quals 339'4 eren de velocitat, repartint-se aquests en 263'95 d'asfalt i 75'45 de terra, que, quasi per tot arreu, més que terra era fang.

LES ACTUACIONS DE SERRA I SERVIÀ

Dèiem també el dimarts que, sortosament, Teri Serra havia arribat a la fi del rally; però potser caldria saber com hi va arribar.

Quan el diumenge al matí, comentàvem amb ell i el seu copilot, al Passeig de Lloret de Mar, el desenvolupament de la prova, ens va dir que tant ell com Rafael Pinedo van realitzar aquest rally sense cap emoció, ja que, quasi a la mateixa sortida de Lloret, un problema mecànic, concretament en un pistó, els va obligar a no forçar massa el motor si és que volien arribar al final. I van arribar-hi, classificant-se en el 18è lloc de la general.

Va haver d'abandonar, d'altra banda, Salvador Servià

(concretament, pel trencament del grup i no com altres publicacions han dit, per problema de neumàtics). Ho sentim, car esperàvem veure en Servià competint pels primers llocs de la classificació general.

FOLGADO FÉU UN BON PAPER

Quant a pilots de la província, i fent el balanç per les escuderies que ací tenim, direm que abandonaren, per part de la "Costa Brava", J.M. Servià, Culubret, "Gavi", Tarrés, Juvanteny, Prats, Monturiol, Arau, Alsina i Bosch; i per part de la "Girona", ho feren Cabarrocas, Ylla i Riera.

Per altra banda, aquestes dues escuderies gironines classificaren poc o molt els seus vehicles.

Per part de l'escuderia "Costa Brava", el Porsche Carrera de C. Caba-J. Aymami va restar en el 3er. lloc de la general, després d'haver realitzat pilot i copilot una magnífica prova. L'equip Serra-Pinedo, amb el Seat 124/1800, conquerí el 18è lloc i Gou-Guisset, amb Ford Fiesta 1300, el 21è.

L'escuderia "Girona" va aconseguir tan sols un vehicle a la darrera classificació. Fou el Renault R-5 Alpine, pilotat per Folgado-Dalmas, que va quedar en el 7è lloc, després haver realitzat una brillant prova. Cal dir que és el primer cop, i precisament en una prova de la importància d'aquesta, que el nom de Folgado es fa sentir, malgrat d'haver corregut quasi sempre

sense pena ni glòria, en un cert nombre de rallyes. Felicitats!

Com a dada curiosa, direm que la inscripció per països anà de la següent manera: Espanya, 73; França, 9; Alemanya, 4; Andorra, 3; Itàlia, 3; Portugal, 3; Àustria, 2; Bèlgica, 1 i Mònaco, 1.

BONA ORGANITZACIÓ

Quant a l'organització, cal dir que aquesta fou bona. Tant la "Peña 10 por Hora" com l'Ajuntament de Lloret de Mar, estigueren a l'alçària de les circumstàncies, com s'acostuma a dir, i s'esforçaren al màxim per tal de millorar aquesta prova, que aquest any era la 10 internacional.

El patrocini de "Mutualitat Catalana", així com la col·laboració de Pirelli, "El Mundo Deportivo" i Motorauto hi ajudaren a fons.

CLASSIFICACIÓ SCRATCH

- 1) T. Carello-M. Perissinot, amb 4 h. 43 m. 43 s.
- 2) A. Zanini-J. Petisco a 5 m. 51 s.
- 3) C. Caba-J. Aymami a 13 m. 46 s.
- 4) F. Wittman-K. Nestinger a 17 m. 40 s.
- 5) J.S. Couloumines-J.B. Vieu a 18 m. 19 s.
- 6) J.I. Canela-J.E. Olives a 37 m. 28 s.
- 7) V. Folgado-N. Dalmas a 37 m. 45 s.

Fútbol

Jaime Amargant Pons, nuevo árbitro en Tercera División

"He dirigido al Figueres en otras categorías y siempre sin problemas"

(De nuestra Redacción, por Joaquim Ballester). Hoy traemos a nuestras páginas, a un personaje deportivo. No, no se trata de ningún jugador, ni es directivo, ni tampoco técnico. Bueno, esto último a lo mejor lo sea dentro de su especialidad. Que no es otra cosa que el arbitraje.

El Sr. Amargant, fue el encargado de dirigir el partido que debía enfrentar a los equipos del Figueres y Badalona respectivamente, en el campo del primero. Pues bien, minutos antes de iniciarse el mismo, nos personamos en el vestuario que habitualmente ocupa el trio arbitral, con la pretensión de hacer unas cuantas preguntas a dicho colegiado.

ONCE AÑOS ARBITRANDO

—¿Nombre completo?

—Jaime Amargant Pons.

—¿Edad?

—Tengo actualmente 38 años.

—¿Cuántos arbitrando?

—Con la presente temporada, serán once los que llevo en el arbitraje.

—¿Podría desglosarlos?

—Bueno, empecé como todos en categorías inferiores. Luego, estuve una temporada en primera regional, seis en la preferente y llevo una en Tercera División.

—¿Ha tenido muchos problemas?

—Los normales. Aunque, hasta el momento, estoy satisfecho, ya que no he sido nunca objeto de daño ni de agresiones.

—¿Dónde suele haber más "jaleos"?

—Indudablemente, en categorías inferiores y en la regional. Si bien, por desgracia, hechos desagradables se dan en todas las categorías y en todos los terrenos de juego.

—¿Partidario de las vallas?

—Desde el momento en que se implantaron, por algo sería. Pero sí, efectivamente creo que, de algo habrá servido al colocarlas. Aunque, si exclusivamente exceptuamos los campos de primera y segunda división, en el resto todo sigue igual que antes.

LAS "TARJETAS" SON NECESARIAS

—¿Qué opinión le merecen las "tarjetas"?

—Es una cosa más que sirve para impartir justicia y que castiga ciertas infracciones, de acuerdo con el reglamento.

—¿No suelen hacer abuso algunos árbitros?

—En mi caso particular, le diré que no. Cuando la nuestro a algún jugador es que ha hecho méritos para ello. No olvide tampoco que, antes de sacarlas solemos amonestar verbalmente a los jugadores. Al menos, en cierto tipo de faltas. Pues, no es lo mismo, dar patadas que tocar el balón con las manos.

—¿Si le pidiera el nombre de un árbitro, cuál me daría?

—En principio, todos son iguales. Y, por añadidura, los que arbitran en la primera división, los mejores. Sin embargo, ya que me pide uno, le daría el nombre del inglés Taylor. Creo que, es de lo mejorcito.

—¿Tiene aspiraciones, Sr. Amargant?

—Todos los que arbitramos tenemos. Ahora bien, dirijo partidos porque me gusta hacerlo y mientras lo haga con ilusión seguiré. Pero piense que, lo hago por puro "hobby".

—¿A qué se dedica al margen del fútbol?

—Soy jefe de personal en una empresa textil.

—El encuentro está a punto de iniciarse. Última pregunta, ¿es la primera vez que arbitra al Figueres?

—No, no es la primera. Lo he arbitrado otras veces. Por cierto que, puede decirse que sin complicaciones. Espero que hoy se repita.

Efectivamente, el partido resultó correcto. Ganó el equipo de casa y el trio arbitral pasó casi desapercibido. ¿Puede pedirse más?

Sant Feliu de Guixols

Presentación del primer volumen de ediciones del Museo Municipal

Abarca los trabajos de la "XX Asamblea Intercomarcal d'Estudiosos"

(De nuestro corresponsal, **Xavier de Lerma**).- En el salón de sesiones del Ayuntamiento, tuvo lugar la presentación y entrega del primer volumen de ediciones del Museo Municipal guixolense y que abarca los trabajos presentados en la "XX Asamblea Intercomarcal de Estudiosos", celebrada en nuestra ciudad en octubre de 1976.

En primer lugar, hizo uso de la palabra el director del Museo, don Luis Esteva, quien indicó que gracias a las subvenciones recibidas de la Diputación, Ayuntamientos de Calonge, Lloret de Mar y Sant Feliu de Guixols, así como de una entidad de ahorro, se había podido llevar a cabo la edición que se presentaba.

A continuación, hizo uso de la palabra el alcalde, señor Alberti, para agradecer la ingente labor del equipo del Museo Municipal y la importancia de la edición del mencionado volumen para nuestra ciudad, resaltando el interés mostrado por todos quienes lo han hecho posible.

Les actes de l'Assemblea de Sant Feliu

Per Josep Clara

Publicades pel Museu Municipal de Sant Feliu de Guixols amb subvencions de diversos organismes oficials, acaben de ser editades les actes de la XX Assemblea Intercomarcal d'Estudiosos, celebrada durant els dies 23 i 24 d'octubre de 1976 a la població marinera de la Costa Brava.

Aquestes trobades van començar l'any 1950 a Martorell i de llavors ençà han acomplert la tasca d'aplegar periòdicament els homes de comarques preocupats per la història i la cultura del país, de posar-los en contacte una vegada l'any i de promoure els estudis locals. A les terres gironines, ultra la de Sant Feliu, s'hi han celebrat dues assemblees més: la de Peralada el 1959 i la de Banyoles el 1964.

És molt important, però, que

un cop tancades les sessions en què són llegides les ponències i les comunicacions rebudes (gairé sempre de manera molt ràpida, perquè el temps no permet la discussió de totes les aportacions), siguin impreses les actes corresponents, per tal que arribin de forma completa al públic interessat. Això no sempre s'ha pogut fer i evidentment cal lamentar-ho.

En un primer apartat, el de les ponències, Josep Iglésies presenta el moviment demogràfic del Baix Empordà a base dels recomptes de focs i dels censos estadístics. Pere de Palol ens introdueix al món medieval i fa algunes atinades consideracions sobre el Baix Imperi a Sant Feliu. Finalment, Jaume Sobrequés i Joaquim Nadal aporten informació sobre els moviments socials a les comar-

ques gironines en l'etapa 1914-1920.

Pel que fa a les comunicacions, senyalem les de Lluís Esteva —ànima de la publicació— sobre la població treballadora guixolense de 1556 a 1645, la de Lluís Pallí sobre les fonts naturals del terme de Sant Feliu, la de Maria Sala sobre la vegetació de les Gavarres i la de Joan Torrent sobre la família Viader, mestres impressors.

Són també interessants els treballs de caire arqueològic signats per Aurora Martín, Narcís Soler i Enriqueta Pons, així com les dues aportacions del Dr. Calzada sobre tema taper la primera i monàstic la segona.

D'altra banda, Osvald Cardona, Francesc Civil, Santiago Hernández, Pere Caner, Esteve Albert i Pere Gavarró aporten en sengles comunicacions detalls no menys significatius sobre el dietari de Jeroni Pujadas, Juli Garreta, la jornada de 8 hores, l'arquitectura rural de Calonge, etc.

Constatem finalment que el Museu Municipal de Sant Feliu inicia amb aquest volum una col·lecció que d'ara endavant pensa dedicar exclusivament a temes locals.

Banyoles

Primer "Sopar amical" de la "Chaîne des Rotisseurs"

(De nuestro corresponsal).- Ha sido muy favorablemente comentado el primer "sopar amical" que, organizado por el Bailiato Girona - Costa Brava de la "Chaîne des Rotisseurs", inauguró las actividades de aquella entidad gastronómica correspondientes a 1978. Celebróse en el Hotel Flora, de Banyoles, y estuvo al cuidado de los "maitres rotisseurs" Josep y Felip Terrades. Previo un aperitivo-cocktail sirvióse el siguiente menú: "l'Escudella barrejada de pagès", "El soufflé d'escòrpora a la manera del Flora", "Els filets de vedella rostits" con acompañamiento de "Escalivada -carxofes fregides- pommes Dauphine" y biscuit glacée. El capítol de vins estuvo representado por el blanco "Viña Sol Torres", "Cune" (tercer años) y Brut Freixenet. Entre las próximas actividades de la "Chaîne" destacan la Festa de l'Hosteleria Girona-Rosselló y una ma-

nifestación culinaria que tendrá por protagonista al "platiillo" ampurdanés.

**Secadero de maíz,
precio compra "SENPA" 12 Ptas Kg,
hasta 31 de marzo**

Se necesita personal para molienda de Alfalfa y Secadero, con carnet para trabajos en Silo.

**LAVADO AUTOMATICO DE COCHES
Se necesita personal con carnet de 2ª Clase para trabajos en ESTACION AUTORIZADA ANTICORROSIVO DE LOS COCHES SISTEMA DINITROL, con Puente de Lavado Automático.
Se necesita un aprendiz para iguales trabajos.**

ALQUILAMOS:

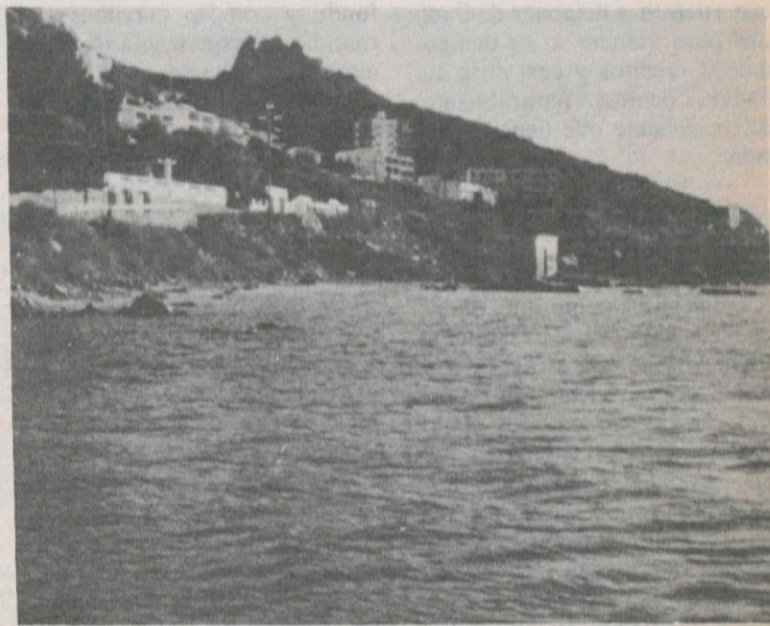
Piso en Hostalet de Llers
Piso en Alvarez de Castro, 14
Almacén. En Hostalet de Llers
Almacén. En Vilabertran

RAZON: Llamar a los Teléfonos 50 41 50 - 50 41 54 -50 27 50 y 50 27 54.

Roses

Plaga de robos en chalets y apartamentos

Canyelles Petites, Santa Margarida y Almadraba, entre los sectores más afectados

(De nuestro corresponsal, **Martí Balló**).- De un tiempo a esta parte, se vienen produciendo numerosos robos en chalets y apartamentos, ubicados en los extrarradios de Roses. Es rara la semana que no se cometa uno o varios a la vez en Canyelles Petites, Almadraba, Santa Margarida, Mas Buscà o en Mas Fumats, aprovechando la ausencia temporal de sus dueños. Y decimos temporal, por cuanto dichos robos se suelen realizar durante los cortos espacios de tiempo en que los moradores de los chalets y apartamentos se desplazan al centro de la villa, con objeto de efectuar compras u otras diligencias. Es entonces cuando los amigos de lo ajeno, violentan puertas y ventanas de tales viviendas, llevándose cuanto de interés y de valor encuentran. O sea, dinero en efectivo, tocadiscos, televisores, etc.

PLANTARON CARA A UN HOLANDES

Se conoce el caso reciente y grave de cuatro individuos, que intentaron un asalto en pleno día en Canyelles Petites. Al ser sorprendidos por el dueño del chalet, el conocido señor Raul Ysselstein, de nacionalidad holandesa, se dirigieron hacia él en actitud amenazadora. Suerte que el señor Ysselstein pudo escapar con su coche, pese a que ya le habían reventado algunas ruedas del vehículo. La huida del holandés provocó también la fuga de los cuatro malhechores, temerosos, a buen seguro, de que aquel se les presentara con refuerzos...

Desde luego, la plaga de robos que ha caído en Roses es grave. Y urge que se ponga remedio a la misma.

Noticiari llançanenc

(Del nostre corresponsal, **José M. Savatella**).- El panorama polític de la nostra vila es va completant de mica en mica. Als ja constituïts Partit Socialista de Catalunya, P.S.O.E. i Esquerra Republicana, s'afegeix ara Convergència Democràtica de Catalunya.

Amb assistència d'una comarcal encapçalada per Josep Maria Capella, fou elegit delegat local de C.D.C., Victor Pagès i Giralt.

**CANÇÓ:
MARINA ROSSELL,
DISSABTE**

Patrocinat per l'Associació del Personal de "La Caixa", dissabte, dia 25, a la nit, tindrà lloc al Centre Cultural un recital de cançó catalana a càrrec de Marina Rossell.

Amb aquesta presentació de la coneguda cantant, continua la programació que va començar per Sant Vicenç amb "Francescos, liberals i trabucaires", del Grup Proscènium.

NOVA ASSOCIACIÓ

En una reunió recent, s'han presentat els estatuts de l'Associació de la petita i mitjana empresa, que agruparia tota mena de treballadors autònoms, tant comerciants com gent de la construcció i d'altres rams.

**ELECCIONS
SINDICALS**

Resultats a Llançà (segona informació de CC.OO.):
CC.OO.: 15 delegats.
U.G.T.: 4 delegats.

Los Bancos vuelven a tener dinero

Pero a la hora de prestarlo, hilarán muy delgado

Es evidente que, en estos últimos meses, la Banca en general presenta una situación distinta de meses anteriores. Los bancos vuelven a disponer de liquidez para atender a las demandas de créditos y casi diría sin límites dentro, naturalmente, del coeficiente que tienen señalado.

APERTURA CON PRECAUCIONES

Indiscutiblemente que, dadas las circunstancias y la situación difícil que hemos atravesado y aún estamos viviendo, la Banca no va a ofrecer créditos como en años anteriores, cuando ella por propia iniciativa casi te obligaba a tomar dinero prestado, con el afán de ayudar y, a la vez, de colocar su mercancía, ya que, en aquel entonces y debido a la inflación, el dinero iba en abundancia. No, esto no ocurrirá ya en lo sucesivo. La experiencia de estos últimos años obligará a los bancos, de una vez y para siempre, a ser más precavidos; y si hasta ahora se controlaban las empresas mediante balances e informes muchas veces de fuentes poco informadas, ahora estos estudios financieros sobre los activos y pasivos de las empresas, en solicitud de créditos, serán mucho más profundos, como así debiera de haber sido siempre.

Obsérvese que cuando hablamos de una suspensión de pagos o de una quiebra, encontramos atrapados dentro del conjunto de acreedores a más de un banco. Es decir, en algunos casos he contado dentro de la "ratonera" hasta diez bancos y más; y por cierto, algunos de ellos de primera fila, con equipos técnicos, perfectamente adiestrados para analizar empresas; o sea, equipos de economistas que seguramente las han pasado por los rayos X, después de desnudarlas por completo; y sin embargo, incomprensiblemente, han caído en la trampa, han informado favorablemente la solicitud y cuando se han dado cuenta del error y han observado los primeros síntomas de anormalidad, ya no han podido tomar posiciones

para recuperar el préstamo concedido erróneamente. Es de suponer que los créditos van a ser otorgados con un examen profundo y con las máximas garantías. La experiencia de estos últimos años ha de servir de lección para todas las entidades de crédito.

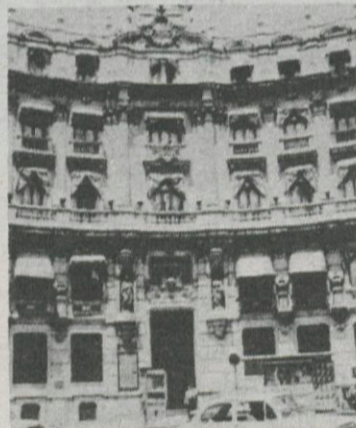
Desde el pasado mes de diciembre, cuando el Banco de España no llegó a colocar los cincuenta millones de que disponía para atender a la demanda de la banca privada, suponiendo que como en años anteriores las empresas acudirían a la ayuda bancaria, para poder pagar la extraordinaria de Navidad y la nómina de fin de año, ya se vislumbró con toda claridad que efectivamente las cosas habían cambiado de color por distintas razones. La primera, y sin lugar a dudas, es que las empresas no tienen interés alguno en solicitar préstamos a intereses de un 16 o un 18% que ofrece la Banca. Son créditos muy caros que los empresarios, los consejos de dirección de la empresa, con un criterio justo y claro de lo que es su negocio, no les interesa involucrar una carga tan pesada. Un interés de un 17% lo puede pagar un particular que precisa para una operación especulativa, temporal y corta, y siempre para lograr un beneficio en otra operación expectante de un rendimiento asegurado y muy supe-

rior, pues de lo contrario es mejor trabajar menos, ganar lo justo y vivir sin agobios ni deudas que en cualquier momento pueden ser fatales. Otro punto interesante es que los bancos, desde el primer momento en que el Banco de España restringió sus préstamos y aplicó las entregas de capitales a los bancos privados, mediante subastas, éstos tomaron sus medidas y empezaron a su vez a restringir los créditos, limitando muy

ENTRADA DE LA BANCA EXTRANJERA: FUTURO DE FUSIONES

Por otra parte, la Banca española está ya a la expectativa de la entrada en el mercado es-

severamente las renovaciones, procurando recoger dinero, día a día, es decir, al vencimiento de una operación, procurar su cancelación y otorgarla por menor cuantía o no renovarla, cancelándola definitivamente. Esta actuación muy positiva fue tremendamente peligrosa por el agobio a que se han sometido tantas y tantas empresas. Sin embargo, a la larga debía de dar sus frutos. Y en este estado de cosas hemos llegado, es decir, la banca en general, aquella banca fuerte, con solera y prestigio, la banca que no ha dado extra-tipos, la que ha trabajado libre y abiertamente al compás del tiempo que hemos vivido, ha recuperado capital propio o de

su pasivo, cedido en créditos, quizás más de uno arriesgado, y hoy está otra vez por sí misma y sin cargas de ninguna clase, dispuesta a volver a una actuación positiva dentro del mercado bancario y en pro de las empresas que presentan unos análisis de sus cuentas de activo y pasivo, aptas para trabajar con la ayuda crediticia y sin que le sea necesario aplicar a estos créditos interiores superiores a los que normalmente se señalan

pañol de la Banca extranjera; y más si tenemos en cuenta que los bancos que van a presentar la competitividad serán bancos de primera fila en el "ranking" mundial, es decir, mucho más adiestrados en el proceso bancario que nuestros grandes bancos. Por este motivo, me permito augurar un futuro de fusiones muy superior a los acontecimientos de estos últimos cuatro meses, donde una Banca Catalana absorbió a un Banco de Girona, un Central a un Ibérico, un Banesto a un Coca, un Bankunió a un Gredos... De momento, hay rumores, simples comentarios de unas gestiones encaminadas a un mismo fin entre un Banesto y un Santander, un Hispano y un Vizcaya, etc. Cabe observar que estos dos últimos casos, de posibles fusiones, ya se trata de un proceso muy distinto, pues todos son grandes bancos que no pasan problemas de ninguna clase. Sólo a mi juicio se preparan para unificar sus potenciales y poder luchar con mayores garantías contra estos potentes bancos extranjeros que, sin duda alguna, librarán grandes batallas dentro de la esfera de las finanzas.

Lo cierto del caso, y éste es el fondo de mi artículo, es que la Banca presenta una nueva etapa de su actuación. Las relaciones bancarias con las empresas que tienen una sana radiografía son ya hoy otra vez normales. Las dificultades han sido vencidas en principio, y salvo que una nueva disposición del Ministerio de Economía imponga nuevas restricciones, los bancos volverán al ataque; pero, como he dicho antes, con mucha prudencia. Las empresas enfermas, endeblas, con apuros, continuarán con las mismas dificultades y muchas de ellas, a pesar de la solidez bancaria, nadie acudirá en su ayuda. No tienen remedio.

IMPORTANCIA DE LA PEQUEÑA Y MEDIANA EMPRESA

Sin embargo, en estos momentos lamento profundamente que mi pluma, que no tiene cotización alguna dentro de las altas esferas financieras, no pueda llegar hasta el despacho del ministro Fuentes Quintana, la más prestigiosa figura del equipo suarista, para expresarle mi humilde opinión de que ha llegado el momento de suavizar la

rigidez que pesa sobre una cantidad enorme de empresas en trance difícil por falta de liquidez.

Si van a salir del Ministerio de Economía una tanda de 1.500 inspectores de Hacienda para la revisión de las declaraciones sobre rentas de trabajo, bienes patrimoniales y rentas y regularización fiscal, creo sería una medida muy sana y muy positiva lanzar por todo el territorio nacional otros 1.500 inspectores economistas, dispuestos a visitar a todas aquellas empresas que lo solicitaran para justificar ante la superior autoridad del Ministerio de Economía y de Industria que sus llamadas de auxilio son justificadas para salvar algo muy positivo dentro de la esfera de este último ministerio.

Las cajas fuertes del Banco de España y de los bancos privados disponen otra vez de fondos, no para repartir el dinero a mansalva dentro de las normas crediticias a que nos tienen acostumbrados, buscando más las garantías inmobiliarias o patrimoniales que su propia productividad, sino, y en esta ocasión debería ser, en favor precisamente de estas pequeñas y medianas empresas, que sin poseer estas garantías pudieran presentar unos estudios librados por estos economistas del Estado a que me he referido antes, garantizando la productividad selecta e interesante, con salida en el mercado nacional o extranjero. Estas empresas que son muchas en toda España, gracias precisamente a que elaboran y trabajan dentro de unos cauces de rentabilidad, han podido salvarse del agobio en que hasta hoy han vivido. Son estos dos ministerios los que deben acudir con urgencia en su auxilio.

Con esta medida, se lograrían tres objetivos inmediatos muy importantes: El primero la reactividad de algunos sectores de producción. Segundo, la financiación asegurada con un examen técnico por personal especializado en temas económicos y que ellas por sí solas no pueden disponer. Tercero, un freno automático en el proceso del paro obrero.

Hay que tener en cuenta, y ésta es mi opinión, que es la pequeña y mediana empresa la que debe devolver la reactividad a la economía nacional.

Millorem el nostre català

Per Maria Lluïsa Rodríguez i Peraferrer

Compareu el vostre exercici amb els següents mots correctes: escopim, culls, sortirà, volgut, descosit, pugueu, colliria, tossim, volença, collidor.

PARLA

L'altra dia parlàvem de l'aviació. Avui ho farem d'un altre sector relacionat també amb el transport: la navegació.

Us faré notar algunes de les paraules més comunes utilitzades de manera errònia: barco, ancla i anclar, sarpas, són potser les més corrents.

Comencem, doncs. En la nostra llengua, es pot dir barca, però no així barco, mot incorrecte que s'ha de reemplaçar per vaixell, nau, navili...

Quant a l'ancla, és a dir, la peça de ferro que manté la quietud de l'embarcació, en català s'anomena àncora, i conseqüentment l'acció de llançar l'àncora es designa per "ancorar".

Finalment, veiem sarpas, és a dir, llevar àncoras una nau, partir, que cal suplir per "salpar". Així és lícit anunciar: "El vaixell ha llevat l'àncora i ha salpat aquesta nit".

ESCRITURA

I ja acabant donarem l'última norma referent al so de "u" feble. Es tracta de: a una "o" castellana correspon generalment una "o" catalana, i a una "u" castellana correspon generalment també una "u" catalana.

Hi ha, però, algunes excepcions. Les més importants són: Atordir, avorrit-se, botifarra, brúixola, capítol, cartolina, conservadurisme, cobrir, complir, cònsol, croada, embotir, Empordà, escopir, escrípol, esdrúixol, fonament, governatiu, governamental, Hongria, joglar, joventut, nodrir, nombre, ordir, ploma, podrir, polir, rètol, rigorós, roí, rossinyol, sofrir, sorgir, sospir, títol, tomba, torbar.

Bufetada, butlleí, butxaca, correu, fetus, focus, muntanya, muntar, mussol, nuvi, porus, ritu, sèrum, sinus, subornar, sufo-car, supèrbia, suportar, tramuntana, turment.

Exercici: Una vegada llegides aquestes excepcions, ompliu els buits següents:

G... vernatiu, s...bornar, còns...l, b...fetada, j...ventut, pl...ma, m...ntanya, tram...ntana, c...mplir, m...ntar.

La propera setmana, dimarts, podreu comprovar l'exactitud de les vostres respostes. Podeu preguntar-me el que desitgeu, trametent-ho a "Millorem el nostre català". 9 PAIS. Carrer de Lasauca, 21. Figueres.

Sant Feliu de Guíxols

Impulso a la redacción del Plan General de Ordenación Urbana

(De nuestro corresponsal, X. de L.)- Según parece, el Ayuntamiento de Sant Feliu de Guíxols quiere impulsar de nuevo la redacción del Plan General de Ordenación Urbana, actualmente en vías de revisión, pero en vía muerta.

En principio, recogería la

herencia del señor Solans, contratado para llevarlo a cabo pero sin hacerlo del todo, el actual arquitecto municipal, señor Ferrer, quien ya ha mantenido una entrevista con representantes de los partidos políticos, en presencia del alcalde, que se puede calificar de cordial.

CENTRE DE RECUPERACIÓ FUNCIONAL EMPORDÀ

JUAN PRAT Y DE LOS MOZOS
FISIOTERAPEUTA - EMETROLOGO

Diplomado por la Facultad de Medicina de Barcelona
Profesor delegado de la Escuela Internacional de Sofrología Médica de Barcelona

TRATAMIENTOS FISIOTERAPEUTICOS
que por indicación facultativa sean precisos: (traumatismos, parálisis motoras, gimnasia respiratoria, reumatismos deformantes etc.)

Tel (972) 501086 Horas convenidas: Lunes, Miércoles y Viernes. c/. González de Soto, 22 bis - escalera C - 1.º - 2.ª

FIGUERES (Girona)

Censura Sanitaria Provincial número 229

Palafrugell

El domingo, "aplec" extraordinario de sardanas

En homenaje a cinco músicos jubilados

(Crónica de nuestro corresponsal, Xavier Amir).- Este domingo y a las tres y media de la tarde habrá en nuestra villa un Aplec extraordinario de sardanas, con motivo del homenaje a Teodor Plaja, Emili Alemany, Joan Ribas, Francesc Clapés y Miquel Bravo, todos ellos músicos retirados y naturales, tres de Palafrugell, uno de la vecina Esclanyà (recordemos que este barrio pertenece a Begur) y Miquel Bravo aunque nacido en Cuba, ha vivido desde los pocos años en la localidad y se considera por tanto palafrugellense. Las coblas que amenizarán la tarde sardanista son la Principal de Caça, la Baix Empordà y Maxim's de Girona. Cuida de la organización la Agrupació Sarnadista Palafrugell, que nos ha facilitado una pequeña biografía de los homenajeados, y el marco escogido para el aplec es el del campo de deportes del Casal Popular.

Vayamos ya a saber qué actividades llevaron a término nuestros protagonistas, que tuvieron como denominador común el haber sido alumnos del famoso profesor Trifón, aquel del "Trimanfisaflas", que por si no saben de qué se trata, les contaremos brevemente: Encontrándose un coterráneo músico en Flassà y como sea que se había olvidado el instrumento en Palafrugell, no tuvo otra ocurrencia que mandarlo a pedir telegráficamente a Trifón, teniendo buen cuidado de abaratar el envío. Y así donde debía decir "Trifón manda el fiscorn a Flassà" puso el consabido "Trimanfisaflas", que como es lógico no tuvo respuesta.

Dejada de lado la anécdota, empecemos a conocer a los homenajeados.

EMILI ALEMANY I PLANAS

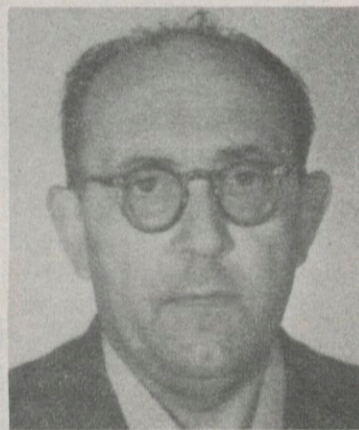
Nació en Esclanyà el 13 de marzo de 1901. A los quince

años comenzó su carrera musical, participando en las siguientes coblas y orquestas: Principal de Pals, 1920-21; la Ampurdanesa de Palafrugell, 1921-24; La Principal de Palafrugell, 1925-36; La Principal de Pals, 1942-43; La Primavera, 1943-52; La Principal de Palamós 1954-73, cobla que durante su permanencia cambió de nombre, llamándose en la actualidad, Baix Empordà. En ella se jubiló. Sus instrumentos preferidos fueron tible y tenora en cobla y clarinete y saxofón en orquesta.

TEODOR PLAJA I PIGEM

El 6 de diciembre de 1902 nació en Palafrugell, y fue el que empezaría su carrera musical a la más tierna edad (9 años). Plaja formó parte de La Ampurdanesa, 1920-21; La Principal de Palafrugell, 1921-53; La Primavera, 1953-56; La Principal de Palafrugell, 1956-63. En esta cobla se jubiló siendo su representante. Polifacético en instrumentos, tocó el fiscorn en cobla, y el trombón de varas, violín y batería en orquesta.

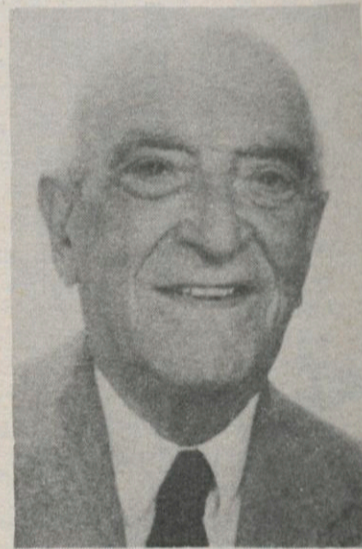
FRANCESC CLAPÉS I AMETLLER

Nacido en Palafrugell el 13 de julio del 1908, formó parte de La Principal de Pals, 1921-22; Lira de Palamós, 1922-23; Principal de Palafrugell, 1965-70. Sus instrumentos fueron trompeta y contrabajo.

JOAN RIBAS I SERRA

Vio la luz en nuestra villa el 21 de octubre de 1899. A los once años inició la carrera musical, participando en La Principal de Pals, 1915-19; Cobla Catalonia de Barcelona, 1919-20; La Ampurdanesa 1921-22; Nova Harmonia de La Bisbal, 1922-23; La Ampurdanesa, 1923-24; y La Principal de Palafrugell, 1925-52, de la que fue varios años su representante. Tible en cobla y clarinete y saxo en orquesta fueron los instrumentos a los que dio vida.

MIQUEL BRAVO I MONCANUT

Nació en Cuba el 7 de junio de 1891. A una muy temprana edad vino a vivir a Palafrugell. Ha formado parte de La Principal de Palafrugell; la orquesta Maria Barrientos en Cuba; compañía de Operetas Esperanza Iris, con la que recorrió muchos países de América; cobla orquesta Montgrins; orquesta Escolans de Sant Sadurn de Noya; gran orquesta Pau Casals; gran orquesta Demon Jazz, y orquesta Filarmónica de Barcelona. Fue uno de los primeros trompetas que se oyeron por la radio, y éste su instrumento preferido.